

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Paška a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Jana Pekáče v exekuční věci

oprávněné **Bazcom, a.s.**, IČO 27397050,
se sídlem v Praze 1, Novém Městě, Rybná 682/14,
zastoupené JUDr. Karlem Valdaufem,
advokátem se sídlem v Praze 2, Novém Městě, náměstí I. P. Pavlova 1785/3,

proti
povinné **Václavě Skořepové**, narozené 3. 1. 1993,
bytem v Děčíně IV, Podmoklech, Jungmannova 235/7,

vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 47 EXE 6417/2012,

pro 1 015 Kč s příslušenstvím,

o odvolání České republiky, Okresního soudu v Děčíně, proti usnesení JUDr. Josefa Lavičky, soudního exekutora Exekutorského úřadu Cheb, ze dne 30. září 2025, č. j. 176 EX 00299/12-097,

takto:

- I. Usnesení soudního exekutora se ve výroku IV. **mění** tak, že se JUDr. Josefu Lavičkovi, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Cheb, náhrada nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce vůči České republice, Okresnímu soudu v Děčíně, **nepřiznává**.
- II. JUDr. Josef Lavička, soudní exekutor Exekutorského úřadu Cheb, je povinen zaplatit České republice, Okresnímu soudu v Děčíně, na nákladech odvolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným usnesením JUDr. Josef Lavička, soudním exekutor Exekutorského úřadu Cheb (dále jen „exekutor“) zastavil exekuci (výrok I.), její náklady určil ve výši 7 865 Kč (výrok II.), vyslovil, že nemá v souvislosti se zastavením exekuce vůči účastníkům řízení nárok na náhradu nákladů exekuce (výrok III.) a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů exekuce ani řízení o zastavení exekuce (výrok V.) a České republice uložil povinnost, aby prostřednictvím exekučního soudu (Okresního soudu v Děčíně), uhradila exekutorovi za úkony spojené se zastavením exekuce paušální náhradu nákladů exekuce ve výši 907,50 Kč do čtyř měsíců od právní moci usnesení (výrok IV.).
2. Exekutor zastavení exekuce odůvodnil tím, že pro ně byly splněny podmínky stanovené v § 55 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „e. ř.“), neboť usnesení o nařízení exekuce nabylo právní moci dne 12. 2. 2013, exekuci není postižena nemovitá věc, nedošlo v ní ani k částečnému uspokojení vymáhané pohledávky, dne 13. 8. 2025 byla oprávněné doručena výzva podle § 55 odst. 7 e. ř. a oprávněná se na tuto výzvu nevyjádřila. Byla sice zjištěna vyloučená doba ve smyslu § 55 odst. 12 e. ř. spočívající v insolvenčním řízení s celkovou dobou trvání od 24. 8. 2021 do 25. 6. 2025, ale celková doba bezvýslednosti i při jejím zohlednění překročila šest let.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlíková.

3. Nákladové výroky II., III. a V. exekutor s odkazem na ustanovení § 13 e. ř. odůvodnil tak, že při rozhodování o nákladech exekuce a nákladech účastníků vycházel z toho, že zastavení exekuce zavinila povinná, neboť je to ona, proti níž oprávněná důvodně zahájila exekuční řízení na základě formálně a materiálně vykonatelného exekučního titulu. Exekutorovi sice vznikl nárok na náhradu minimální odměny a náhrady hotových výdajů dle vyhlášky č. 330/2001 Sb. V této exekuční věci ovšem nebyla složena žádná záloha na náklady exekuce ani záloha na další vedení exekuce, z níž by tyto náklady mohly být uspokojeny, přičemž podle citovaného ustanovení právo soudního exekutora na náklady exekuce v části přesahující výši složené zálohy zaniká. Oprávněná nepožadovala náhradu nákladů exekuce ani řízení o zastavení exekuce. Povinné v exekuci ani v řízení o zastavení exekuce nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, jelikož svým jednáním zavinila, že oprávněná podala exekuční návrh.
4. Výrok IV. exekutor odůvodnil tak, že byly splněny podmínky stanovené v čl. II. bodě 1 zákona č. 255/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 255/2023 Sb.“) pro přiznání paušální náhrady nákladů exekuce za úkony spojené se zastavením exekuce ve výši 750 Kč zvýšené o 21% daň z přidané hodnoty, tj. celkem 907,50 Kč, kterou exekutorovi vyplátí stát prostřednictvím exekučního soudu.
5. Proti tomuto usnesení podala Česká republika, Okresní sodu v Děčíně, (dále jen „odvolatelka“) odvolání, jímž je napadla toliko ve výroku IV., domáhajíc se jeho změny tak, že se exekutorovi za úkony spojené se zastavením exekuce paušální náhrada vůči státu nepřiznává. Namítala, že povinná byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2025, č. j. KSUL 69 INS 15508/2021-B-30, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2025, osvobozena od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit. Odvolatelka má za to, že s ohledem na toto rozhodnutí, se nejedná o marnou exekuci, tudíž soudnímu exekutorovi nenáleží odměna za její zastavení podle § 55 odst. 7 a násl. e. ř.
6. Exekutor, který má v tomto odvolacím řízení, v němž je rozhodováno o nákladech exekuce, postavení účastníka řízení (srov. bod XVI. stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 200/2005, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. Rc 31/2006, nebo nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 23/06), se k odvolání nevyjádřil.
7. Krajský soud, jako soud odvolací, po zjištění, že odvolání je přípustné a bylo podáno včas a oprávněnou osobou (čl. II bod 5 zák. č. 255/2023 Sb.), podle § 212 a 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) za užití § 55c odst. 5 e. ř. přezkoumal usnesení exekutora v rozsahu, v němž se odvolatelka domáhala jeho přezkumu, tj. v jeho výroku IV. (v ostatních výrocích odvoláním nenapadených a na napadeném výroku nezávislých zůstává tímto rozhodnutím odvolacího soudu přezkoumávané rozhodnutí nedotčeno), aniž k jeho projednání nařizoval jednání [§ 214 odst. 1 písm. e) o. s. ř.], přičemž shledal odvolání důvodným.
8. Z obsahu spisu se podává, že v projednávané věci byla usnesením exekučního soudu ze dne 5. 12. 2012, č. j. 47 EXE 6417/2012-8, jež nabylo právní moci dne 12. 1. 2013, nařízena exekuce na majetek povinné podle vykonatelného rozsudku Okresního soudu v Děčíně, ze dne 24. 11. 2011, č. j. 28 EC 1027/2010-17, k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši 1 015 Kč s úrokem z prodlení výši 7 % z této částky ročně od 10. 7. 2010 do zaplacení a pro náklady předcházejícího řízení ve výši 8 220 Kč. Z označeného exekučního titulu se podává, že vymáhaná pohledávka představuje jízdné a přírážku k jízdě na vozidlem veřejné hromadné dopravy v Ústí nad Labem dne 24. 6. 2010, při níž se povinná neprokázala přepravnímu kontrolorovi platným jízdním dokladem.

9. Z insolvenčního rejstříku, veřejně dostupného prostřednictvím internetu na isir.justice.cz, plyne, že v insolvenční věci povinné (v insolvenčním řízení v procesním postavení dlužnice), vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. KSUL 69 INS 15508/2021, byl insolvenční návrh podán dne 23. 8. 2021 a zveřejněn v insolvenčním rejstříku dne 24. 8. 2021. Oprávněná do insolvenčního řízení přihlásila pohledávku vymáhanou v tomto exekučním řízení. Stejně tak exekutor přihlásil do insolvenčního řízení pohledávku nákladů této exekuce. Následně byl zjištěn úpadek dlužnice (povinné) a bylo povoleno jeho řešení oddlužením. Usnesením ze dne 23. 5. 2025, č. j. KSUL 69 INS 15508/2021-B-30, vzal insolvenční soud na vědomí splnění oddlužení (v tomto výroku nabylo usnesení právní moci dne 25. 6. 2025) a osvobodil dlužnici (povinnou v nyní projednávané věci) od placení pohledávek věřitelů zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit (v tomto výroku nabylo usnesení právní moci dne 11. 6. 2025). V rámci oddlužení povinné byla pohledávka oprávněné vymáhaná v této exekuci byla uspokojena ze 75,579 %, a pohledávka exekutora na nákladech této exekuce ze 75,5777 %. Exekutor si jakožto do insolvenčního řízení přihlášený věřitel musel být uvedených skutečností vědom, ostatně dobu trvání insolvenčního řízení výslovně v napadeném usnesení uvádí jako vyloučenou dobu ve smyslu § 55 odst. 12 e. ř.
10. Podle § 55 odst. 7 e. ř. *nedošlo-li po dobu posledních 6 let počítaných po vyznačení doložky provedení exekuce ani ke částečnému uspokojení vymáhané povinnosti a není-li exekuci postižena nemovitá věc, vyžve exekutor oprávněného, aby ve lhůtě 30 dnů sdělil, zda souhlasí se zastavením exekuce nebo, aby ve stejné lhůtě sdělil, že se zastavením exekuce nesouhlasí. Jestliže oprávněný vyjádřil souhlas se zastavením exekuce nebo lhůta podle věty první uplynula marně, exekutor exekuci zastaví. Pro účely rozhodnutí o zastavení exekuce podle věty druhé a odstavců 8, 10 nebo 11 se na řízení spojená ke společnému řízení hledí, jako by ke spojení řízení ke společnému řízení nedošlo. Podle odst. 12 písm. c) citovaného ustanovení lhůta podle odstavců 7 a 11 neběží po dobu, po kterou byla jako celek exekuce odložena, nebo ji není možné podle zvláštního právního předpisu provést.*
11. Podle § 52 odst. 1 e. ř. *nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.*
12. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. *výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.*
13. Podle § 55 odst. 4 věty první e. ř. *o zastavení exekuce rozhodne exekutor i bez návrhu, souhlasí-li se zastavením oprávněný. Nesouhlasí-li oprávněný, požádá exekutor o zastavení exekuční soud, který při rozhodování postupuje podle odstavce 5.*
14. Podle čl. II bodu 1 zák. č. 255/2023 Sb. *má soudní exekutor za úkony spojené se zastavením exekuce podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 exekučního řádu právo na paušální náhradu nákladů ve výši 750 Kč, bylo-li exekuční řízení zahájeno přede dnem 1. ledna 2022 a byla-li v exekučním řízení přede dnem 1. ledna 2022 vyznačena doložka provedení exekuce, případně usnesení o nařízení exekuce přede dnem 1. ledna 2022 nabylo právní moci. Je-li soudní exekutor plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se paušální náhrada nákladů o daň z přidané hodnoty.*
15. Podle § 109 odst. 1 písm. c) věty první zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „i. z.“) *se zahájením insolvenčního řízení se spojují tyto účinky: výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést.*
16. Podle § 110 odst. 1 i. z. *věřitelé dlužníka jsou od zahájení insolvenčního řízení oprávněni uplatnit v něm své pohledávky přihláškou, a to i v případě, že insolvenční soud ještě nezveřejnil výzvu k podávání přihlášek.*
17. Podle § 173 odst. 2 věty první i. z. *přihlásit lze i pohledávku nesplatnou nebo pohledávku vázanou na podmínku.*

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlínová.

18. Podle § 414 odst. 1 i. z. *jestliže byly splněny předpoklady pro osvobození podle § 412a, vydá insolvenční soud rozhodnutí, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení, v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Osvobození podle věty první se nevztahuje na pohledávky vzniklé po rozhodnutí o úpadku. Podle odst. 5 téhož ustanovení osvobození podle odstavce 1 se vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřiblíželo, a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřiblížili, ač tak měli učinit.*
19. Podle § 416 odst. 1 i. z. *osvobození podle § 414 se nedotýká peněžitého trestu nebo jiné majetkové sankce, která byla dlužníku uložena v trestním řízení pro úmyslný trestný čin, pohledávek na náhradu škody způsobené úmyslným porušením právní povinnosti, pohledávky insolvenčního správce na odměnu a hotové výdaje a dále pohledávek věřitelů na výživném ze zákona a pohledávek věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví.*
20. Citované ustanovení čl. II bodu 1 zák. č. 255/2023 Sb. přiznává exekutorovi vůči státu právo na paušální náhradu nákladů za úkony spojené se zastavením exekuce, je-li exekuce zastavena podle § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 e. ř. Exekutor sice v posuzovaném případě zastavil exekuci jako bezvýslednou maje za splnění podmínky pro to stanovené v § 55 odst. 7 e. ř., nelze ovšem pominout, že povinná byla, jak na to v odvolání poukazuje odvolatelka, insolvenčním soudem po splnění oddlužení osvobozena od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení. Takovou přitom je jak pohledávka oprávněné vymáhané v této exekuci, tak i exekutorova pohledávka nákladů této exekuce. V exekuci vymáhaná pohledávka představuje jízdné ve veřejné hromadné dopravě a přírůžku k jízdě, které má povahu penále, tj. pokuty stanovené právním předpisem [§ 544 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“) za použití § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“); srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. I. ÚS 276/01, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 34/2003 USn. a prejudikaturu v něm citoavnou] pro porušení smluvní povinnosti ze smlouvy o přepravě osob (§ 760 a násl. obč. zák., za použití § 3028 odst. 3 o. z.). Nejde tedy o pohledávku, které by se podle výše citovaného § 416 odst. 1 i. z. osvobození povinné od placení pohledávek nedotýkalo, zejména nejde o sankci uloženou v trestním řízení, ale ani o pohledávku z náhrady škody.
21. Soudní judikatura je ustálena v závěru, že pohledávka, na kterou se vztahuje rozhodnutí o osvobození dlužníka od placení, vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, v neuhrazeném rozsahu nezaniká, v soudním či jiném řízení ji však již nelze věřiteli přiznat; ve vykonávacím řízení má taková pohledávka stejný režim jako promlčená pohledávka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3509/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. Rc 63/2011). Promlčení pohledávky přiznaného rozhodnutím, jež je podkladem soudního výkonu rozhodnutí, je přitom důvodem k zastavení tohoto výkonu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (srov. zprávu Nejvyššího soudu České socialistické republiky ze dne 18. 2. 1981, sp. zn. Cpj 159/79, uveřejněnou ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. Rc 21/1981). Osvobození povinné od placení nyní vymáhané pohledávky po splnění oddlužení tudíž zakládá jiný důvod pro zastavení exekuce ve smyslu § 286 odst. 1 písm. h) o. s. ř.
22. Zastavení exekuce z důvodů podle § 268 odst. 1 písm. a), b) a h) o. s. ř. *je prioritní*, a to proto, že je zde řešena otázka zákonnosti nařízení a dalšího vedení exekuce, pročez má přednost před zastavením exekuce z důvodů ostatních, které takovou povahu nemají. Zastavení exekuce z prioritního důvodu, na rozdíl od jejího zastavení z jiného důvodu, také vytváří překážku věci rozhodnuté podle § 159a odst. 4 o. s. ř. Mezi neprioritní důvody patří též zastavení exekuce z důvodů uvedených v § 55 odst. 7, 8, 10 nebo 11 e. ř., neboť je jimi řešena toliko otázka dalšího provádění exekuce s ohledem na její dosavadní bezvýslednost. Proto také má v takovém případě zastavení exekuce účinky *ex nunc*, tj. nepůsobí zpětně, a nezakládá překážku věci rozhodnuté bránící vymáhání takové pohledávky v jiné, nově zahájené exekuci (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2025, sp. zn. 20 Cdo 1114/2025, dostupné prostřednictvím internetu na www.nsoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlíková.

Před zastavením exekuce podle § 55 odst. 7 až 11 e. ř. je proto třeba zkoumat, zda neexistuje některý z prioritních důvodů pro její zastavení, mezi nimi i důvod spočívající v osvobození povinného od placení v exekuci vymáhané pohledávky. Až v případě, že takový důvod není patrný z obsahu spisu, je namíste exekuci zastavit právě podle § 55 odst. 7 až 13 e. ř. (srov. též Svoboda, K. *in*: Svoboda, K., Jícha, L., Krejsta, J., Hozman, D., Úšlová, V., Kocinec, J. a kol. Exekuční řád. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, komentář k § 55 e. ř. str. 433, marg. č. 61.).

23. Exekutor, kterému byla existence prioritního důvodu k zastavení exekuce dobře známa, neboť sám pohledávku nákladů této exekuce do insolvenčního řízení, v němž se povinné dostalo osvobození od placení pohledávek, přihlásil a dobu tohoto insolvenčního řízení jako vyloučenou dobu ve smyslu § 55 odst. 12 e. ř. v napadeném usnesení výslovně zohlednil, namísto toho, aby exekuci sám se souhlasem oprávněné zastavil z důvodu osvobození povinné od placení vymáhané pohledávky, nebo – v případě nesouhlasu oprávněné k takovému zastavení – předložil věc exekučnímu soudu [§ 55 odst. 4 věta první e. ř. ve spojení s § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.], přistoupil k jejímu zastavení pro její bezvýslednost podle § 55 odst. 11 e. ř. Soud však v odvolacím řízení při přezkumu věcné správnosti nákladového výroku není vázán důvodem, pro který exekutor exekuci zastavil. Jak totiž zdůraznil Ústavní soud v právní větě svého nálezu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 928/14, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 19/2015 USn.: „*Jen výrok rozhodnutí je způsobilý přivodit účinky, které zákon spojuje s jeho právní mocí a vykonatelností. Jestliže při přezkumu usnesení soudního exekutora v jeho výroku o nákladech exekuce odvolací soud převzal jako závazný závěr soudního exekutora o důvodu zastavení exekuce a otázku správného určení tohoto důvodu podle ustanovení § 268 odst. 1 občanského soudního řádu již dále nezkoumal, vyvodil vadný závěr o tom, kdo zastavení exekuce zavínil. Posoudil-li obecný soud vadně otázku procesního zavinění oprávněného na zastavení exekuce jako předpoklad pro uložení povinnosti oprávněnému k náhradě nákladů exekuce dle § 89 exekučního řádu, ve znění platném do 31. 12. 2007, porušil tím právo oprávněného na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.*“ Proto je pro rozhodnutí o nákladech exekuce v projednávané věci rozhodující skutečný, nikoli exekutorem deklarovaný, důvod jejího zastavení, neboť jinak by se tento výrok mohl dostat do rozporu s principy spravedlnosti.
24. Jelikož, jak již bylo výše vyloženo, byl dán důvod k zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., neboť dalšímu jejímu vedení bránilo osvobození povinné od placení vymáhané pohledávky, a tento důvod má přednost před zastavením exekuce z důvodu její dlouhodobé neúspěšnosti podle § 55 odst. 7, 8, 10 a 11 e. ř., dospěl odvolací soud k závěru, že exekutor, který uvedená pravidla vzájemného vztahu jednotlivých důvodů zastavení exekuce nerespektoval, právo na paušální náhradu nákladů spojených se zastavením exekuce podle čl. II bodu 1 zák. č. 255/2023 Sb., nemá. Jak uvedl v obdobné věci Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. IV. ÚS 397/24, exekutor *měl, resp. měl mít vědomost o tom, že dotčená exekuce není vedena po právu, a pochybil, jestliže rozhodl o jejím zastavení podle § 55 odst. 7 až 11 exekučního řádu. Do popsané situace se dostal svým vlastním (nesprávným) postupem, který nemůže požívat právní, natož ústavněprávní ochrany.*
25. Odvolací soud z vyložených důvodů usnesení exekutora v přezkoumávané části výroku I. podle § 220 odst. 1 o. s. ř. za použití § 55c odst. 5 e. ř. změnil tak, že se exekutorovi vůči státu paušální náhrada nákladů v souvislosti se zastavením exekuce nepřiznává.
26. Úspěšnou v tomto odvolacím řízení byla odvolatelka, protože jí odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 55c odst. 5 e. ř. přiznal právo na náhradu jeho nákladů proti neúspěšnému exekutorovi (k jeho účastenství v tomto odvolacím řízení vizte svrchu v odst. 6. tohoto odůvodnění). Přiznané náklady představují náklady nezastoupeného účastníka v paušální výši 300 Kč (§ 89a e. ř. ve spojení s § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.) za jeden úkon spočívající v podání odvolání [§ 1 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 254/2015 Sb.]. Lhůtu k plnění stanovil odvolací soud jako základní třídní počítanou od právní moci tohoto usnesení dle § 160 odst. 1 o. s. ř.,

když z obsahu spisu nezjistil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly stanovení lhůty delší nebo povolení splátek.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není dovolání přípustné** [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.]. Přípustnost dovolání je však oprávněn zkoumat jen dovolací soud na základě dovolání podaného účastníkem do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Děčíně.

V Ústí nad Labem 18. prosince 2025

Mgr. Martin Pašek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Havlínová.